

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592951280/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Ord, blev gjort en saadan Fordring, som fra den anden Side ikke kunde opfyldes, saa burde Forholdet loses snaarest mulig. Selve Løsningen blev mig imidlertid pinlig af en anden Grund. Jeg havde »brændt mine Skibe«, da jeg tog hjemmefra. Greven havde rigtignok lovet mig, udtalt det som en Æressag for ham, at jeg »saldrig kom til at fortryde det«; men hvordan jeg end betragtede det, vilde hvilketsomhelst, som jeg opnaede ved ham, efter at hans Søn havde ophørt at spille, være en Slags Blodpenge, der betaltes mig som Følge af stakels *de Potters* Død.

Jeg maatte erkjende, at jeg ikke havde benyttet Reisen vel, ikke opnaaet nogen af de Forbindelser, som, naar man staaer hjemme og seer ud i Verden, synes saa lette at knytte derude under gunstige Forhold. Tanken om at reise tilbage og begynde forfra efter tre spildte, forvænnende Aar var ikke meget behagelig, især da jeg næsten var flygtet fra et Forhold, der syntes mig at ville ved min Gjenkomst træde mig imøde i hver en Gade. Desuden bar jeg bestandig i mit Sind et uforklarligt, rigt Haab, en Fornemmelse af, at noget usædvanlig Skjont var i Gjemme for mig ude. Jeg søgte at stille mig koldsindig raisonnerende op imod dette Lykkshaab. Naar Alt kommer til Alt, sagde jeg til mig selv, saa har jeg jo ikke faaet Brev og Segl paa Lykke – og hvad har jeg gjort for at fortjene den? Men at komme i en saadan Stilling, at man kan fortjene Lykke, er jo allerede Lykken, er en Naadegave – og hvorfor skulde jeg ikke troe paa den for mit Vedkommende? – Haabet laa i mit Sind som et uudsluksligt Lyspunkt, frembragt ved min Fødsel og Barndom og næret af Synet indenfor den grønne Mur ved Guldranken.

Forretningsfolk have skarpe Øine og see igjennem det poetiske Skjær, hvoraf En troer sig omgiven, eller som Andre lægge om ham, lige ind i Realiteten. Skjøndt Hr. *de Potters* Compagnon en Stund havde deltaget i den ætheriske Opfattelse af *Maurices* Ven, kom han dog en Dag og spurgte mig ganske ligefrem, om jeg var formuende. »Tag mig det ikke ilde op,« tilføiede han, »vi Forretningsfolk see paa det Reale; vi vide, hvor lidet selv glimrende Egenskaber nytte i Verden uden et godt Rygstød.« Jeg blev ganske angst for, at *de Potters* Familie skulde gøre mig et pecuniært Tilbud, men vilde heller ikke sige en Usandhed til den venskabelig sindede *Banquier* og svarede derfor, at jeg vel kunde i mit Hjem finde et tarveligt Udkomme og blive tilfreds.